

Republika Hrvatska
Županijski sud u Velikoj Gorici
Ulica Hrvatske bratske zajednice 1

Poslovni broj GŽ-215/2022-2

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Županijski sud u Velikoj Gorici, sud drugoga stupnja, u vijeću sastavljenom od sudaca Verice Kos, predsjednice vijeća, Vesne Gašparuš-Horvat, člana vijeća i suca izvjestitelja i Gorana Škugora, člana vijeća, u pravnoj stvari tužitelja Hrvatski zavod za mirovinsko osiguranje, Zagreb, Mihanovićeve 3, OIB: 84397956623, protiv tuženika Adriatic osiguranje d.d. Zagreb, Listopadska 2, OIB: 94472454976, zastupanih po punomoćniku Franji-Krešimiru Šenjugu, odvjetniku u Odvjetničkom društvu Grgić i Partneri d.o.o. Zagreb, Ulica grada Vukovara 282, radi isplate, odlučujući o žalbi tužitelja protiv presude Općinskog građanskog suda u Zagrebu poslovni broj P-3973/20-8 od 11. veljače 2022., 25. travnja 2024.,

p r e s u d i o j e

I. Preinačuje se presuda Općinskog građanskog suda u Zagrebu poslovni broj P-3973/20-8 od 11. veljače 2022. i sudi:

1. Nalaže se tuženiku Adriatic osiguranje d.d. Zagreb, Listopadska 2, OIB: 94472454976, da tužitelju Hrvatskom zavodu za mirovinsko osiguranje, Zagreb, A. Mihanovića 3, OIB: 84397956623, plati iznos od 3.431,34 EUR (tri tisuće četiri stotine trideset jedan eur trideset četiri centa) sa zateznom kamatom tekućom od 7. kolovoza 2020. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

2. Odbija se zahtjev tuženika za naknadom parničnog troška u iznosu od 331,81 EUR (tri stotine trideset jedan eur osamdeset jedan cent) sa zateznom kamatom od 12. veljače 2022. do isplate.

II. Tuženiku se ne dosuđuje trošak postupka u povodu pravnog lijeka.

Obrazloženje

1. Prvostupanjskom presudom suđeno je:

„I. Odbija se zahtjev tužitelja koji glasi: "Nalaže se tuženiku Adriatic osiguranje d.d. Zagreb, Listopadska 2, OIB: 94472454976 isplatiti tužitelju Hrvatskom zavodu za mirovinsko osiguranje, Zagreb, A. Mihanovića 3, OIB:84397956623 iznos od 25.853,43 kn sa zakonskom zateznom kamatom od dana podnošenja tužbe do dana namirenja po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, sve u roku od 15 dana".

II. Nalaže se tužitelju da u 15 dana naknadi tuženiku parnični trošak od 2.500,00 kn sa zateznom kamatom od 12. veljače 2022. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena.“

2. Protiv navedene presude žali se tužitelj zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava. U žalbi u bitnome navodi da tužbeni zahtjev temelji isključivo na odredbama čl. 161., čl. 162. i čl. 164. važećeg Zakona o mirovinskom osiguranju, na primjenu kojeg propisa upućuje i odredba čl. 27. st. 1. Zakona o obveznim osiguranjima u prometu, da iz priloženih dokaza (nalaza i mišljenja vještaka o invalidnosti, mišljenje stručnog povjerenstva za reviziju nalaza i mišljenja o invalidnosti) proizlazi da je upravo štetni događaj uzrokovao teške tjelesne ozljede koje su dovele do umirovljenja njegove osiguranice, odnosno da postoji uzročno posljedična veza između umirovljenja osiguranice i prometne nezgode od 9. kolovoza 2007. te da je dostavljenim ispravama, koje imaju svojstvo javnih isprava u smislu čl. 230. ZPP, dokazao i visinu tražbine.

3. Tuženik u odgovoru na žalbu osporava navode tužitelja, ističe da je u brojnim odlukama Vrhovnog suda Republike Hrvatske, kao i u najnovijoj odluci Rev-12/2020 od 12. siječnja 2022. potvrđen stav o tome da je u parničnom postupku u kojem Hrvatski zavod za mirovinsko osiguranje, kao tužitelj, potražuje od tuženika, kao osiguratelja štetnika, povrat iznosa isplaćenih na ime mirovine, mjerodavan Zakon o obveznim osiguranjima u prometu. Navedenim podneskom zahtijeva i naknadu troškova za sastavljanje tog podneska u iznosu od 1.250,00 kn te troškova sudske pristojbe u iznosu od 304,26 kn ili ukupno 1.554,26 kn.

4. Žalba tužitelja je osnovana.

5. Predmet postupka je zahtjev tužitelja za naknadom štete koja mu je nastala u razdoblju od 1. svibnja 2018. do 30. lipnja 2020., isplatom iznosa od 36.932,04 kn

svojoj osiguranici Zlati Milošević na ime invalidske mirovine, ostvarene zbog posljedica ozljeda zadobivenih u štetnom događaju 9. kolovoza 2007., krivnjom osiguranika tuženika. S obzirom na omjer suodgovornosti svoje osiguranice od 30%, tužitelj od tuženika potražuje razmjerni iznos od 25.853,43 kn, sa zateznom kamatom tekućom od podnošenja tužbe do isplate.

6. Prema odredbi čl. 365. st. 1. i 2. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine", broj 148/11-pročišćeni tekst, 25/13, 28/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22 i 155/23 – dalje: ZPP), ovaj drugostupanjski sud je ispitao prvostupanjsku presudu u onom dijelu u kojemu se pobija žalbom i u granicama razloga navedenih u žalbi, pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 2., 4., 8., 9., 13. i 14. ZPP i na pravilnu primjenu materijalnog prava, osim u odnosu na primjenu materijalnog prava u odluci o troškovima postupka.

6.1. Donošenjem pobijane presude nije počinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 1., u vezi s čl. 221.a ZPP, koju u žalbi ističe tužitelj jer to što je sud pogrešno zaključio da tužitelj nije dokazao da postoji razlika iz čl. 27. Zakona o obveznim osiguranjima u prometu ("Narodne novine", broj 151/05, 36/09, 75/09, 76/13 i 152/14 – dalje: ZOOP) u konkretnom slučaju nije bilo od utjecaja na donošenje zakonite i pravilne presude.

6.2. Donošenjem pobijane presude nisu počinjene ni ostale bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. ZPP, na koje povrede sud drugoga stupnja pazi po službenoj dužnosti.

7. Prije svega, u odnosu na zaključak prvostupanjskoga suda da je osiguranica tužitelja ozlijeđena i u prometnoj nezgodi 7. rujna 2010., a da tužitelj nije dokazao zbog kojih ozljeda je kod osiguranice tužitelja nastala nesposobnost za rad – zbog ozljeda zadobivenih u prometnoj nesreći od 9. kolovoza 2007. (za koju je odgovoran tuženik) ili zbog ozljeda zadobivenih u prometnoj nesreći 7. rujna 2010. (pravilno bi bilo 10. lipnja 2010.) treba reći da ni sam tuženik tijekom postupka nije tvrdio da bi osiguranica tužitelja ostvarila pravo na invalidsku mirovinu (i) zbog ozljeda u nekoj drugoj prometnoj nesreći pa tako ni u prometnoj nesreći 2010. godine, već je osporavao uzročno posljedičnu vezu između umirovljenja osiguranice tužitelja i prometne nesreće od 9. kolovoza 2007., kao i osnovanost i visinu predmetne štete.

8. U ovom slučaju među strankama nije sporno da se 9. kolovoza 2007. dogodila prometna nesreća u kojoj je sudjelovalo vozilo koje je bilo osigurano kod tuženika, policom obveznog osiguranja od automobilska odgovornosti te da je osiguranica ovdje tužitelja pridonijela nastanku štete u omjeru od 30%, dok u preostalom omjeru od 70% postoji odgovornost osiguranika ovdje tuženika.

8.1. U svrhu dokazivanja osnovanosti i visine tužbenog zahtjeva i postojanja uzročno-posljedične veze, tužitelj je uz tužbu dostavio dokumentaciju iz upravnog postupka i to rješenje kojim je njegovoj osiguranici Zlati Milošević (OB: 08241359667) priznato pravo na invalidsku mirovinu zbog profesionalne nesposobnosti za rad od 17. studenoga 2010., nalaz i mišljenje vještaka o invalidnosti od 7. rujna 2010. te mišljenje stručnog povjerenstva za reviziju nalaza i mišljenja o invalidnosti od 14. rujna 2010., prema kojoj je uzrok invalidnosti isključivo ozljeda izvan rada. Također je dostavio presudu Općinskog suda u Virovitici poslovni broj K-313/07/12 od 8. veljače 2008. i zapisnik o očevidu od 9. kolovoza 2007., kao i obračun isplata u ukupnom

iznosu od 36.932,04 kn koje su na teret tužitelja izvršene osiguranici (sada Zlati Kovačić, OB: 08241359667) u spornom razdoblju.

9. Tuženik je tijekom postupka osporavao uzročno posljedičnu vezu između umirovljenja osiguranice tužitelja i prometne nesreće od 9. kolovoza 2007., na način da je samo paušalno naveo da "kod osiguranice tužitelja nije došlo do opće nesposobnosti za rad". Također je osporavao i osnovanost i visinu tužbenog zahtjeva, navodeći da je obvezu tuženika potrebno utvrđivati primjenom odredbe čl. 27. ZOOP.

9.1. Odredbom čl. 27. ZOOP propisano je:

(1) Društvo za osiguranje obvezno je zavodima koji obavljaju poslove zdravstvenoga, mirovinskog ili invalidskog osiguranja nadoknaditi stvarnu štetu u okviru odgovornosti svoga osiguranika i u granicama obveza preuzetih ugovorom o osiguranju.

(2) Stvarnom štetom u smislu stavka 1. ovoga članka smatraju se troškovi liječenja i drugi nužni troškovi učinjeni sukladno propisima o zdravstvenom osiguranju, kao i razmjerni iznos mirovine oštećene osobe, odnosno članova njezine obitelji.

(3) Razmjerni iznos mirovine određuje se prema propisima o mirovinskom osiguranju u visini razlike između invalidske mirovine utvrđene rješenjem Hrvatskog zavoda za mirovinsko osiguranje i invalidske mirovine koja bi bila utvrđena u slučaju povrede na radu.

(4) Odredbe stavka 1., 2. i 3. ovoga članka odgovarajuće se primjenjuju na subrogacijske zahtjeve društava za osiguranje za naknadu stvarne štete isplaćene na temelju dobrovoljnog zdravstvenog, mirovinskog, rentnog ili sličnog osiguranja.

9.2. U razdoblju od 1. svibnja 2018. do 30. lipnja 2020., na snazi je bio ZOOP.

9.3. Međutim, u razdoblju od 1. svibnja 2018. do 31. prosinca 2023. na snazi je bio i Zakon o mirovinskom i invalidskom osiguranju ("Narodne novine", broj 157/13, 151/14, 33/15, 93/15, 120/16, 18/18 i 62/18 – dalje: ZMO/13), kojim je u čl. 161., između ostaloga, bilo propisano:

(1) Zavod ima pravo zahtijevati naknadu štete za novčana davanja koja se isplaćuju na teret mirovinskog osiguranja sve dok traje isplata tih davanja i iako su ta davanja osigurana u mirovinskom osiguranju.

(2) Naknada stvarne štete, koju Zavod ima pravo zahtijevati u slučajevima iz ovoga Zakona, obuhvaća ukupne svote davanja i troškove koji se isplaćuju iz mirovinskog osiguranja:

1. novčana davanja isplaćena na osnovi priznatog prava na mirovinu u punom iznosu.

9.4. Dana 1. siječnja 2019. stupio je na snagu i Zakon o izmjenama i dopunama Zakona o mirovinskom osiguranju ("Narodne novine" broj 115/18), kojim je izmijenjen čl. 161. st. 1. ZMO, tako da isti glasi:

(1) Zavod ima pravo zahtijevati naknadu štete za novčana davanja koja se isplaćuju na teret mirovinskog osiguranja sve dok traje isplata tih davanja i iako su ta davanja osigurana u mirovinskom osiguranju.

(2) Naknada stvarne štete, koju Zavod ima pravo zahtijevati u slučajevima iz ovoga Zakona, obuhvaća ukupne svote davanja i troškove koji se isplaćuju iz mirovinskog osiguranja:

1. novčana davanja isplaćena na osnovi priznatog prava na invalidsku mirovinu u punom iznosu sve dok traje isplata invalidske mirovine, bez obzira na to je li osiguranik ispunio uvjete za ostvarivanje prava na prijevremenu ili starosnu mirovinu.

9.5. Odredbom čl. 162. st. 1. Zakona o mirovinskom i invalidskom osiguranju ("Narodne novine", broj 157/13, 151/14, 33/15, 93/15, 120/16, 18/18, 62/18, 115/18 i 102/19 – dalje: ZMO) propisano da Zavod ima pravo na naknadu šteta od osobe koja je prouzročila smanjenje radne sposobnosti uz preostalu radnu sposobnost, djelomičan ili potpuni gubitak radne sposobnosti, tjelesno oštećenje ili smrt osigurane osobe.

9.6. Prema čl. 164. st. 1. ZMO, Zavod ima pravo zahtijevati naknadu štete u slučajevima iz čl. 161. toga Zakona i izravno od društva za osiguranje kod kojega su vlasnici, odnosno korisnici motornog vozila osigurani od odgovornosti za štetu (izvorno pravo na naknadu štete).

9.7. Prema odredbi čl. 165. st. 3. ZMO, na svotu potraživanja naknade štete Zavod ima pravo na zateznu kamatu u visini određenoj zakonom koja teče od prvog idućeg dana nakon isteka roka od 15 dana od dana dostave poziva odgovornoj osobi da naknadi štetu. Prema st. 5., za utvrđivanje visine stvarne štete u tom slučaju mjerodavne su odredbe toga Zakona.

9.8. Prema tome, navedeni zakoni također su važili u razdoblju od 1. siječnja 2019. do 30. lipnja 2020.

10. Prema odredbi čl. 1045. st. 1. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“, broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15 i 29/18 - dalje: ZOO/05), tko drugome prouzroči štetu, dužan je naknaditi je ako ne dokaže da je šteta nastala bez njegove krivnje. Prema čl. 1046. ZOO, šteta je umanjeње nečije imovine (obična šteta), sprječavanje njezina povećanja (izmakla korist) i povreda prava osobnosti (neimovinska šteta). Odredbom čl. 953. propisano je da je osiguratelj dužan naknaditi štete nastale slučajno ili krivnjom ugovaratelja osiguranja, osiguranika ili korisnika osiguranja, osim ako je za određenu štetu ta njegova obveza izrijekom isključena ugovorom o osiguranju (st. 1).

11. Točno je da je u više odluka Vrhovnog suda Republike Hrvatske izraženo pravno stajalište da se na konkretno potraživanje tužitelja prema osiguratelju štetnika ima primijeniti propis koje je bio na snazi u vrijeme nastanka štete Hrvatskom zavodu za mirovinsko osiguranje, odnosno u vrijeme kada je izdatak učinjen, kako to u žalbi ističe tužitelj. Međutim, to u ovom slučaju i nije sporno, već je sporno po kojem propisu tužitelj ima pravo potraživati štetu tj. je li tuženik u obvezi tužitelju naknaditi štetu nastalu isplatama invalidske mirovine zbog ozljeda zadobivenih u štetnom događaju:

- u razmjernom dijelu isplaćenog iznosa mirovine na način kako je to propisano odredbom čl. 27. ZOOP ili
- stvarnu štetu u punom opsegu isplaćene mirovine, na temelju čl. 161. ZMO/13, odnosno,
- stvarnu štetu u punom iznosu, bez obzira na to je li osiguranik ispunio uvjete za ostvarivanje prava na prijevremenu ili starosnu mirovinu, na temelju čl. 161. ZMO.

11.1. Prema pravnom stavu suda prvoga stupnja, za postojanje, opseg i visinu tuženikove obveze, mjerodavne su odredbe čl. 27. st. 1. ZOOP.

11.2. Budući da je tuženik osporio činjenicu da je invalidska mirovina koja se osiguranici tužitelja isplaćuje veća od one koja bi bila utvrđena da je riječ o povredi na radu, kako je to propisano čl. 27. st. 1. ZOOP, a tužitelj nije tvrdio ni dokazivao suprotno, prvostupanjski je sud odbio tužbeni zahtjev pozivom na odredbu čl. 221.a ZPP, u vezi s čl. 7. i 219. ZPP.

11.3. Međutim, pravni pristup suda prvoga stupnja ovaj sud ocjenjuje pogrešnim. Naime, u ovom slučaju pitanje naknade štete za novčana davanja koja tužitelj isplaćuje na teret mirovinskog osiguranja, a koja davanja su posljedica štete koju je prouzročio osiguranik društva za osiguranje, regulirana su ZMO. Riječ je o izdacima kojima se umanjuje imovina tužitelja zbog uzroka za koji je odgovoran osiguranik tuženika, odnosno osiguratelj. Stoga stvarnu štetu, prema ocjeni ovoga suda, predstavlja upravo onaj iznos koji tužitelj isplaćuje svom osiguraniku zbog uzroka za koji je odgovoran osiguranik tuženika, odnosno tuženik na temelju ugovora o osiguranju te je stoga tu štetu dužan naknaditi tužitelju i to u skladu s odredbama zakona koji uređuje mirovinsko osiguranje, na temelju kojih propisa su ti izdaci i nastali.

12. Osim toga, pritom treba imati u vidu i odredbe čl. 56. st. 2. i čl. 87. st. 1. t. 9. ZMO, prema kojima, u slučaju kada kod osiguranika tužitelja dođe do potpunog gubitka radne sposobnosti zbog ozljede izvan rada (100%), kao što je to ovdje slučaj, uopće ne postoje pretpostavke za primjenu čl. 27. ZOOP jer ne postoji niti može postojati razmjerni iznos mirovine propisan odredbom čl. 27. st. 3. ZOOP.

12.1. Ovo stoga što prema odredbi čl. 87. st. 1. t. 9. ZMO, mirovinski faktor uopće nije vezan uz uzrok nastanka potpunog gubitka radne sposobnost pa posljedično tome ne može postojati niti razlika između invalidske mirovine koja se osiguraniku isplaćuje zbog potpunog gubitka radne sposobnosti koji je nastao zbog bolesti ili ozljede izvan rada s jedne strane i invalidske mirovine koja bi bila utvrđena u slučaju povrede na radu, s druge strane, kako to propisuju odredbe ZOOP.

12.2. To konkretno znači da je odredbom čl. 27. st. 3. ZOOP faktično otklonjena odgovornost osiguratelja za štetu zavodima koji obavljaju poslove zdravstvenoga, mirovinskog ili invalidskog osiguranja u svim onim slučajevima kada je kod osiguranika tužitelja došlo do potpunog gubitka radne sposobnosti, neovisno o tome što je isti posljedica štete koju je prouzročio osiguranik društva za osiguranje i koju je po ugovoru o osiguranju, oštećenima obavezan nadoknaditi osiguratelj štetnika.

12.3. Pritom treba reći da je i odredbom čl. 27. st. 1. ZOOP također propisana obveza društava za osiguranje da zavodima koji obavljaju poslove zdravstvenoga, mirovinskog ili invalidskog osiguranja nadoknade stvarnu štetu u okviru odgovornosti svoga osiguranika i u granicama obveza preuzetih ugovorom o osiguranju.

12.4. S obzirom na navedeno, tuženik je obavezan tužitelju nadoknaditi svaku stvarnu štetu koju trpi, ako se radi o obvezi iz mirovinskog osiguranja i ako je obveza društva za osiguranje u granicama preuzetim ugovorom o osiguranju između društva za osiguranje i njegovog osiguranika (stvarnog štetnika), što tuženik u ovom slučaju i ne osporava. Naprotiv, šteta propisana odredbom čl. 27. st. 3. ZOOP nije niti može biti

stvarna šteta jer propisi tužitelja ne čine razliku između invalidske mirovine utvrđene rješenjem Hrvatskog zavoda za mirovinsko osiguranje (zbog bolesti ili ozljede izvan rada) i invalidske mirovine koja bi bila utvrđena u slučaju povrede na radu, s obzirom na to da mirovinski faktor uopće nije vezan uz uzrok nastanka potpunog gubitka radne sposobnost.

12.5. Stoga, po ocjeni ovog suda, tužitelj ima pravo zahtijevati naknadu štete koju predstavljaju novčana davanja na teret mirovinskog osiguranja jer su sporni izdaci uzročno-posljedično vezani za isplate koje tužitelj isplaćuje svom osiguraniku na temelju propisa o mirovinskom osiguranju zbog posljedica štete koju je prouzročio osiguranik tuženika te predstavljaju stvarnu štetu koju je društvo za osiguranje dužno naknaditi tužitelju jer je takvim isplatama umanjena imovina zavoda i stoga ti izdaci predstavljaju stvarnu štetu koju trpi tužitelj.

13. Suprotno žalbenim navodima, dokumentacija koju je dostavio tužitelj o uzročno-posljedičnoj vezi između umirovljenja osiguranice tužitelja i prometne nesreće od 9. kolovoza 2007., kao i o visini štete tj. o visini iznosa isplaćenih njegovoj osiguranici, ne predstavlja dokaz u smislu čl. 230. ZPP. Međutim, ista predstavlja dokaz u smislu čl. 219. st. 1. i čl. 220. st. 1. ZPP.

13.1. Budući da je ovaj postupak pokrenut tužbom podnesenom 7. kolovoza 2020., stranke nakon zaključenja prethodnog postupka više ne mogu isticati nove činjenice niti predlagati dokaze. U ovom slučaju, tužitelj je dostavljenim ispravama dokazao činjenične navode na kojima temelji tužbeni zahtjev, tj. da je osiguranici tužitelja pravo na invalidsku mirovinu priznato isključivo zbog profesionalne nesposobnosti za rad, zbog ozljede izvan rada, odnosno zbog posljedica prometne nezgode, a ne iz nekog drugog razloga. Također je dostavljenim obračunom isplata koje su izvršene njegovoj osiguranici, tužitelj dokazao visinu predmetne tražbine (čl. 8., u vezi s čl. 219. st. 1. i čl. 220. st. 1. ZPP).

13.2. Budući da sud nije vezan odlukom tužitelja donesenom u upravnom postupku glede uzroka umirovljenja njegova osiguranika, tuženiku je dopušteno u parnici dokazivati da profesionalna radna nesposobnost osiguranika tužitelja nije u uzročno-posljedičnoj vezi s radnjama štetnika (u tom smislu i Rev 1261/2021-2 od 2. veljače 2022., Rev 1222/2021-2 od 6. rujna 2022., Rev 408/2022-2 od 6. srpnja 2022., Rev 1367/2021-2 od 11. srpnja 2023. i dr.) što je u konkretnom slučaju izostalo jer tuženik u ovoj parnici to nije dokazivao. Kako iz ostalih izvedenih dokaza odnosno dokumentacije iz upravnog postupka koju je u spis dostavio tužitelj, proizlazi da je osiguranici tužitelja pravo na invalidsku mirovinu priznato isključivo zbog posljedica prometne nezgode za koju je odgovoran tuženik, trebalo je zaključiti da je kod osiguranice tužitelja nastala opća nesposobnost za rad zbog posljedica prometne nesreće od 9. kolovoza 2007., za koju je odgovoran tuženik, kao osiguratelj štetnika te da je tuženik obvezan tužitelju naknaditi stvarnu štetu koja mu je nastala isplatom invalidske mirovine svom osiguraniku.

13.3. Visina stvarne štete utvrđena je na temelju obračuna isplata izvršenih na teret tužitelja (list 22 spisa) koji je tužitelj isplatio svom osiguraniku u skladu s propisima mirovinskog osiguranja u spornom razdoblju, zbog uzroka za koji je odgovoran osiguranik tuženika odnosno tuženik na temelju ugovora o osiguranju.

14. Na dosuđene iznose tužitelju pripada zatezna kamata tekuća od dana podnošenja tužbe (čl. 1086. ZOO, u vezi s čl. 2. st. 1. ZPP).

15. Budući da je preinačena odluka o glavnoj stvari, trebalo je preinačiti i odluku o parničnom trošku (čl. 166. st. 2. ZPP). Budući da je tuženik u cijelosti izgubio parnicu, nema pravo na naknadu parničnog troška pa je odlučeno kao u točki I/2. izreke ove drugostupanjske presude), dok tužitelj do završetka raspravljanja nije stavio određen zahtjev za naknadu troška (čl. 164. st. 1. do 3. ZPP).

16. Iz navedenih razloga, na temelju čl. 373. t. 3. ZPP, trebalo je preinačiti pobijanu prvostupanjsku presudu i odlučiti kao u točki I/1. izreke ove drugostupanjske presude.

17. Tuženiku nije dosuđen trošak postupka u povodu pravnog lijeka jer isti nije bio potreban za vođenje parnice. Stoga je odlučeno kao u točki II. izreke ove presude (čl. 166. st. 2., u vezi s čl. 155. ZPP).

U Velikoj Gorici 25. travnja 2024.

Predsjednica vijeća

Verica Kos

Broj zapisa: **9-30866-cb1ed**

Kontrolni broj: **0d966-9354f-3d28c**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=Verica Kos, O=ŽUPANIJSKI SUD U VELIKOJ GORICI, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Županijski sud u Velikoj Gorici** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.